

„Zavrgel si me in ranil!“ mi je rekel zdaj tisti njen čudoviti pogled. „Zakaj mi nisi privoščil majhne sreče? . . . Zakaj si me pahnil od sebe? . . . Zakaj ti ni bilo mar moje ljubezni in mojih prošenj? Tako malo sem zahtevala . . . tako malo — en sam poljub, ah, najmanjše znamenje, da vračaš mojo ljubezen, in večno . . . večno bi ti bila hvaležna! A ti nisi hotel! Žalil si me in ranil! Kriv si, kriv! . . .“ —

Kakor o mamljen sem stopal dalje . . . —

* * *

In zdaj, po tolikih letih, mi prisveti često kar sredi goste, temne noči dvoje milih, vdanih, koprnečih oči nasproti! . . . Kakor dve zvezdi na daljnem nočnem nebu so te oči. Njih svit ni žaren; podoben je medlemu fosforesciranju; in vendar prodira z nenavadno silo v mojo dušo, v moje prsi ter mi budi kes, da nisem nikdar poljubil tistih žejnih oči, nikdar pobožal tiste drobne, sladke glavice, in vzbuja dvojbe, ni li morda človek človeku še nekoliko več dolžan, nego dovoljujejo odreveneli nazori naše ledene morale, in nima li zapoved: „Ljubite se med seboj!“ še nekoliko drugačnega pomena, nego ji ga dajejo tesnosrčni pismouki in hinavski farizeji . . . —

Tecite, urice moje . . .

Tecite, urice moje —
tecite kar naprej,
da bo prej nočka minula,
da se zdanilo bo prej . . .

Meni je dosti te teme,
meni je dosti teh sanj,
jaz bi rad v novo življenje,
v dom razvozlanih vprašanj!

Kdo bi se trudil in mučil —
kdo bi zapravljajl moči,
kdo bi v nevednosti taval
cele brezkončne noči? . . .

Tako življenje ni zame —
jaz sem svetlobe željan:
vseokrog solnce nebeško —
vseokrog svobodni dan!

Helen Helenov.

